

1905-03-15

SENDER

Astrid Warberg-Goldschmidt

RECIPIENT

Johanne Christine Larsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Datoen er skrevet øverst s. 1

General comment:

Johanne/Junge C. Larsen (f. Warberg)

opholdt sig hos sin søster i Boston.

Hun var gæst og også pige i huset.

Søsteren, Christine Mackie, rejste til

Danmark, mens Johanne var hos

hende. Christine ønskede at føde sit

barn i sit hjemland.

Det vides ikke, hvem Pølse-Levin, Fru

og Frk. Plaut, Lina Levin og Svend

Hertz var, men de fire sidstnævnte var

formodentlig venner af Astrid

Warberg-Goldschmidts svigermor,

Henriette Goldschmidt.

Jorcks Passage er en passagebygning

mellem Vimmelskiftet (Strøget) og

Skindergade i København. Passagen,

der blev bygget 1893-95 efter

tegninger af arkitekt Vilhelm Dahlerup,

er opkaldt efter bygherren,

sukkervarefabrikant Reinholdt W.

Jorck (1832-1909) (Wikipedia dec.

2023).

En pincenez er et par briller uden

stænger. Man sætter sin pincenez

direkte på næsen, og den holdes så på

plads ved en art klemme (Wikipedia

dec. 2023).

Bilsted & Schous Klinik Allégade 31,

Frederiksberg (Kraks Vejviser 1907].

Sender's location:

Malmø, St. Pauli Kyrkogatan

Sender info (seal, address, etc.):

Adressen er skrevet på kuvertens

bagside

Recipient's location:

54 Coolidge Str. Brookline Mass. USA

Recipient info (Transcript, Inscription,

etc.):

Adressen er skrevet på kuvertens
forside

Mentioned people:

Ingeborg Abrahams

- Bendix

Julie Brandt

Bodild Branner

Thora Branner

Vilhelm Branner

Alhed Marie Brønsted

Johannes Nicolaus Brønsted

Louise Brønsted

Alfred Goldschmidt

Henriette Goldschmidt

Ina Goldschmidt

Johanne Goldschmidt

Selmar Goldschmidt

Christine Mackie

Mathilda -, pige i huset hos Astrid

Warberg-Goldschmidt

Anton Svendsen

Laura Warberg

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB0504

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Testamentarisk gave til Østfyns

Museer fra Laura Warberg Petersen

TRANSCRIPTION

[Håndskrevet på kuvertens forside:]

15/3. 1905

Frøken Johanne Warberg

54 Coolidge Str

Brookline

Mass.

U.S.A.

om det vidste han 3 mdr senere

[ulæseligt] ægteskab. – det [ulæseligt]

[Skrevet på kuvertens bagside:]

Goldschmidt

St Pauli Kyrko[gatan]

Malmö

Sverige.

Hvad hedder Sverige på Engelsk?

[I brevet:]

Malmö den 15de Marts 1905

Kære lille Junge! Du er dog en rigtig Snøbel – nu lægger jeg omsider min Brevdag om – til Onsdag for at kunne besvare dine Breve, der altid kommer Tirsdag – og så kommer der netop ingen denne Gang. Nåh - tak for det der skulde være kommen – og som måske blot er forsinket. - . I Dag er det altså, at Mornine drager af Sted – fra det slemme Amerika – til sit Hjemland, gid dog at Solen derovre skinner lige så varmt og forårsforjættende som her i Dag – og gid Mornine var opfyldt af Mod og Lyst overfor det, som forestår – og gid hun allerede nu – ved Rejsens Begyndelse – kunde læse alle de Breve, som vil vente hende i Christiansand – alle fulde af glade Velkomsthilsner; jeg formoder nemlig, at Mornine ikke er aldeles sikker på Stemningen herhjemme – i det mindste ikke for alle Sags Vedkommende. – Nu skal Du høre lidt af Ugens Begivenheder – de er hverken mange eller store for Resten. Som jeg skrev sidst, rejste Alfred til Leipzig i Tirsdags – jeg fulgte ham til Kjbh., hvor jeg Dagen efter var så heldig at opleve Tottes Piges Fødsel – jeg så hende nat. ikke, men var da altså strax à jour med Tingene. Jeg tog hjem med Færgen om Aftenen – var Kl 9 i Malmö, hvor Pigen Mathilde modtog mig. Jeg tilbragte derefter et Par meget stille – og hyggelige – Musikedage – dvs – øvede mig uendeligt – læste – og skrev. Om Lørdagen rustede jeg mig atter til en Kjøbenhavnstur – skulde nemlig modtage Alfred Søndag Morgen og vi skulde så til en Musik-matiné hos A.s Mor.

Jeg siger Farvel til Mathilde – og be'r hende gøre sig færdig i en Fart, så hun kan komme hjem og nyde Friheden – til Søndag Aften. Da jeg kommer ned til Havnen, opdager jeg, at der slet ingen Færge går – men derimod skulde Skibet gå om - $\frac{1}{2}$ - en halv Time. Jeg gik resigneret om Bord, satte mig ind i en lille lugtende og iskold Kahyt – og kiggede mat ud over det mudrede Vand og det grå tilrøgede Malmø - - så kommer der en ind – Mathilde! ildrød i Hovedet og yderst forpustet: der var kommen et Brev til Frun – og hun kunde se, det var fra Herrn – var bange, det var vigtigt – var styrtet af Sted strax – først til Færgeren – der ligger ad Helvede til – og da der ingen var – så forsøgsvis til Skibet, var det ikke rørende! I Brevet stod, at de måske først kom hjem Tirsdag – men i en Efterskrift var tilføjet, at de dog **sandsynligvis** kom Søndag – (seneste Bestemmelse) Altså gled jeg. Ankommen til Havnegade, gik jeg strax op til Peder Skrams'[gade] hvor Huset flød med Forberedelser til Festen. Johanne var ene – jeg fik hende med ud et Par Ærinder; Øsregn var det – men mildt og yndigt – en rigtig Forårsregn kan være så bedårende – ikke mindst fordi man betænker, hvor Solen vil gøre Vidundere efter Regnen; - da vi kom ud på Kongens Nytorv, var der Flag alle Vegne – det så så kønt ud i al Gråvejret – og jeg syntes med et, at Kjøbenhavn dog var svært festlig. – Siden en lille kunstig Middag midt i alt Rodet i Svigerhuset – man snakkede kun om det forestående – ret storstillede Halløj. - . Så gled jeg atter ud i den friske Regn; gik til "Pølse Levin" (Jøden) og købte Fourage – derpå gennem Jorcks Passage forbi Frue Kirke og Universitetet – der begge frydede mig at se på – og gennem det lille morsomme – hyggelige Fiolstræde – til Pan, hos hvem jeg efter Aftale skulde logere. Pan sad i Varme og Hygge og ventede mig. Vi snakkede og røg godt; - senere nød vi et mægtigt Aftensmåltid – Pan havde Grøntsager – jeg Pølser – desuden en Masse koldt Bord og Snaps – Pan og jeg er kommen ind på at

II

solde med Mad sammen! Ovenpå det store Måltid faldt vi atter i Snak til en Cigar - men blev dog meget hurtig søvnige og besluttede at gå i Seng; Pan gik ind i Sovekammeret – og da hun blev mig noget længe borte – hun redte ikke Seng til mig, for Lagnerne hang endnu ved Kakkelovnen - så anede jeg Uråd og gik derind – ganske rigtig: Pan der ved min Tilstand, havde redt til sig selv på Jernstellet og skulde nu til at ordne sin gode Træseng til mig – og Du begriber let, hvorfor det hele var - : Pan, der er uhyre optaget af at skulle have Mornine – og ikke mindst fordi, fordi Mornine er således i Stand – Pan vilde naturligvis vide, hvorledes en Dame under sådanne Forhold kunde sove i Pans Seng – jeg kom til at le så heftigt, at Pan – skønt først flov – til sidst måtte le med. Se, det var jo også

en Art Prøveklud! – Resultatet var ellers, at en sådan Dame kan sove fortræffeligt i den gode Seng. Næste Morgen – Søndagen Morgen – oprandt med Sol i Stuen og godt Humør i Sengene. Pan lempede Kaffen – som vi derpå indtog på Sengen – med Passiar og Cigar bagefter. Vi snakkede ellers med [”med” overstreget] om Vilhelm –

- med hvem vi ikke kan fatte –
- at Tutte sig gider befatte –
- Om ham vi bryder os da'tte
- Så meget som en Kaffe –

osv

Kl 9 drog jeg af – pr Sporvogn til Hovedbanen, hvorfra jeg halsede i strakt Løb nu til Ankomsten – meget optændt af Sol – og anden Glæde.

Vendte slukøret og ene tilbage. Alfred var ikke med.

Tog så den pludselige Beslutning at tage til Magisterens.

Deroppe dumpede jeg ind i det yndigste lille Familiesceneri – Magisteren gik og så smuk ud – Lugge småviskede – den lille stod i sin Vugge – hoppende og pludrende af Livsmod og Fornøjelighed – og Stuerne var duftende og søndagsrene.

Vi havde det så dejligt – vi røg – og drak små røde Snapse; Magisteren snakkede! de var begge så henrykte over atter at have fået Magisterens Stue – den Logerende er jo rejst.

Så gik jeg et lille Hils til Mor – de havde travlt – skulde have Middag Kl 1.

Jeg traf Pan der, og vi fulgtes så op i Kvindernes Køkken, hvor vi sammensatte os en fortrinlig lille à la carte Middag. Pan fulgte mig lige til Peder Skramsen, hvor vi skiltes.

Deroppe herskede vildt Jødehalløj – de nærmeste var kommen og lavede et mægtigt Spektakel. Hele den store Spisestue var ryddet – og indrettet til lutter Siddepladser [tegning] – i Halvkrese – langs Væggene stod små Borde med Masser af Konfekter – samt Drikkevarer. Fløjdørene til Dagligstuen var løftet af – pænt i Døråbningen hang en vældig – dekorativt udstyret – Plakat med første Nummer. af Programmet (hver Gang et Nummer var endt, blev den yderste Plakat trukket ned – og derunder sad så det næste osfr.) I Dagligstuen sad langs Væggene de gallaklædte Optrædende: Fru & Frk Plaut (Sang) Frk Bendix (Violin) Johanne G (Sang) Frk Lina Levin (Sang) Fru I. Abraham (Violin) Hr Svend Hertz (Violoncel) Fru Goldschmidt (Klaver) Da alle var samlede, trådte en ung, smuk Herre frem for Publikum – han var iført Kjole og hvidt – havde stort brusende Kunstnerhår (à la Anton Svendsen) sorte Moustacher og Fipskæg – Pincenez; han fremsagde en lang vittig Monolog (af Fru Goldschmidt) – der gjorde stor Lykke. (Herren var naturligvis Johanne.)

Derpå fulgte Numrene Slag i Slag; alt meget vellykket – men desværre var jeg temmelig adspredt – af Skuffelse over Alfreds Borteblivelse. Efter Servere [”Servere” overstreget] Musikken serveredes Te og Kaffe – ved mange fint dækkede Borde – der i Hast skød frem

III/

alle Vegne – og med en uendelig Masse fint Jødebagværk til. – Men tænk – hvor underligt at lave sådan Fest, når Faderen er borte; hvilken Ruin bliver dog ikke de fleste Ægteskaber til; da Tusinde Gange hellere gå sin Vej i Tide – end leve sit Liv på Stumperne. Og Børnene – dette evige Spørgsmål, der altid er i Vejen; men Junge, mon dog ikke Børnene står sig bedre ved, at Forældrene lever deres Liv rigt og helt! hvad kan det hjælpe, at hver Slægt forkludrer sig for deres Børns Skyld – når så Børnene atter forkludre sig for den næste Slægts Skyld – os.fr i én Uendelighed. Nej, Ulykken er nok den, at Reformen stadig lader vente på sig; er først Flertallet klar over det bundne Ægteskabs store Mangler – dets absolute Ufuldkommenhed – så findes også en Plads – en Udvej for Børnene; under de herskende Forhold må Spørgsmålet om deres Skæbne naturligvis forblive ubesvaret. – Jeg er nu gift – og kan tale lidt mere erfarent med om den Ting – og jeg siger Dig, at den eneste Fare jeg føler for mit Ægteskab – det er denne, at jeg er bunden; den der af Naturen er fri, kan aldrig blive bunden. Åh – min Hjerne formelig klør efter at kunne give sig i kast med den Opgave at finde en Udvej; men for at kunne tale om Sagen i Almindelighed, skal man kende meget – have levet meget – og – måske også have læst meget. En usalig Lyst er det for mig – jeg har ikke Evnen; og dog er det min bedste Glæde at finde Udtryk for en Tanke, der uden fast Form har ulmet længe i Hjernen. Inspirationens Nådegave blev mig nægtet, Junge – eller måske er min Tid ikke kommen – jeg vokser jo endnu – heldigvis! for det er godt at kunne se tilbage i Overbevisning om, at Tiden dog bragte Vækst – Udvikling. – . Måske har alt dette ingen Interesse for Dig, lad mig derfor hellere se at få en Slutning på ”Begivenhederne”. Jeg slap nok Tråden ved Matinèen. Medens alle endnu var i fuld Gang – lejrede om de dækkede Borde – snakkende af fuld Hals – mer og mer støjende – så listede jeg stille og ubemærket bort. Det var på høje Tid, da jeg vilde besøge Tutte – der er officiel Modtagelse kl ½ 4 – 4 – og den var over ½ 4. Da jeg var gået igennem Søjlegangen ved det kgl Teater og kom ud på Kg. Nytorv – der lå badet i Solskin – søndagsforladt og stille – så huskede jeg pludselig på, at jeg ikke anede, hvor Fødehjemmet var. I en Kiosk fik jeg da fat i en Vejviser – og fandt deri ”Schou og Bilstedts” Klinik i Allègade. Derud kørte jeg da - og bad dem sige mig, hvor Fødehjemmet lå (det er nemlig også deres). Det lå på

Lampevej, og snart efter slap jeg ind til Tutte; hun lå nok så pænt i en stor Stue, hvor hun tilfældigvis var alene. Pigen kom op og gjorde ved, mens jeg var og det var virkelig en ganske ualmindelig køn og appetitlig lille Pige (for Resten vældig stor) og så havde hun det største og tætteste Hår, jeg endnu har set på nogen nyfødt.

Tutte havde sin Fornøjelse af at frisere hende med en lillebitte Børste. Vilhelm kom, mens jeg var der; han var helt rørende glad ved den lille Pige og gik længe med hende på Armen. –

Jeg tog derfra ud på Dosseringen, hvor Mor havde bedt mig komme og spise en god Aftensmad. Siden fulgte Mor mig ud til Færgen. Der var så mange Folk med – og flere berusede – så jeg turde ikke gå den lange Vej herud, men tog en Droske. – I Går ankom så Alfred – det var meget festligt – han var fuld af Snak og Oplevelser fra Rejsen; havde også nogle dejlige Bøger med til mig; det er dejligt at have ham hjemme igen – det giver en anderledes Glans over Hverdagene, end når man går alene.

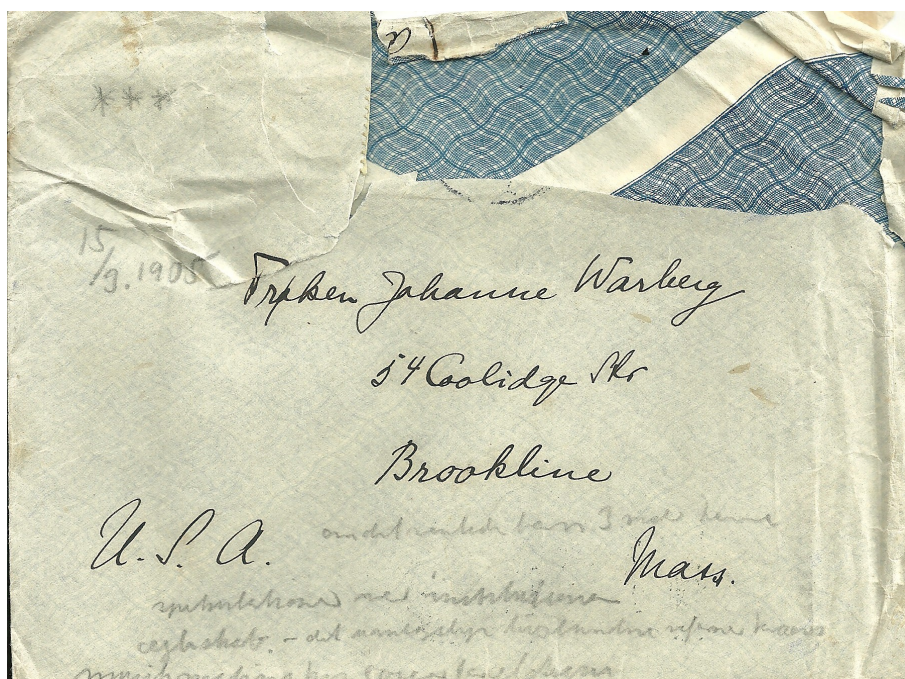
Nu Slut for denne Gang – jeg skal nok være god til at skrive, nu Du er ene. Ungen har det mest godt – hun forholder sig forbavsende stille – hvis jeg ikke bestandig videde mig ud i Liv og Bryst, så skulde jeg tro, at der ingen var – hun er nu 7-9 Ctm. lang – har Fingre – Tæer – Negle – Hale! Om [Skrevet på hovedet øverst på side 1:]

en Måned kan det ses tydelig, at hun er en Pige (hvad jeg helst vil have – ganske på Trods af, at Alfred helst vil have en Dreng – men hvad i al Verden skal jeg gøre med en Dreng??

Din Dis

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Den 15de Marts 1805
Meluö den 15de Marts 1805

En brevskat kom det her i dag, at den er en Rige (indtægter) og
en anden - og hvilken nok af os og det her og det her og det her
- men hvad i os hvilken skal op og her med en Brevskat 2:1

Kære lille frue! Du er dag en rigtig Suppel-
mål legger jeg om det min Brevdag om - til Gud
- for at kunne bevare dine Brev, der altid
kommer Tisdag - og så kommer der ude af
ingen denne Gang. Nån - Tak for det der
skulde være kommen - og som måske blot
er forsinket. —. For Dag er det altså, at
Marianne drager af Sted - fra det skønne
Amerika - til det hjemland, gik dag
at Solen derovre skinner lige så varmt
og forårsfyldende som her i Dag -
og gid Marianne var opfyldt af Mod og
Lyst overfor det, som forekommer - og
gid hun allerede nu - ved Rejseens
Begyndelse - kunde læse alle de
Brev, som vil være hende i Christian-
sand - alle fulde af glade Velkomst-
bilsner. Jeg formoder nemlig, at Marianne
ikke er aldeles sikker på Skrivningerne

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

kerbyggerne - det mindste ikke for alle
Lags Tidkommenter. -
Nu skal du høre det af Pagen Bergensholder
- de er hverken mange eller store for Reiden.
Som jeg skrev sidst, rejste Alfred til Stege i
Tirsdag - og forløb ham det dybt, hvor jeg
Lagen eller var så heldig at optage Tulle
Tages Fortæl - og så hende nat. Ikke, men
var da alle skrav og gæs med Tingsen.
Jeg tog hjem med Pagen og Afliden -
med Kl. G. Malum, hvor Pagen Mathilde
madtag mig. Jeg tillagde derefter et Par
mødt spille - og hyggelig - kvindedag -
da - gæde mig uendeligt - Lær - og svar.
Om Lagen kendte jeg mig ikke til en
Kjællerskammer - skulde nemlig madtag -
Alfred - Indtag - og vi skulde så
til en Messis - malin' har da var.
Jeg rejste Tarnel til Mathilde - og her havde
gode sig fordy i en Part, så det kan komme
igen og rejste Tindlen - til Pagen Albu. De to
Pander med til hammen, bopæl og jf.

stder skaf ingen Penge gør - men derimod
skulde det til gæ om - 2 - en kato Tind.
Jeg gik resigveret om Bond, saale mig ind
i en lille tingende og iskald Kædet - og kiggede
med ind over det modrede Vand og det gode
tilbage de Malum - så kommer det en
ind - Mathilde! i det dybt. Hovedtag og det
forpræket: det var barmen et Brev til Fruen
- og hun kunde se det var fra henn - wa
heng, det var vigtig - var skrydet af
Hed skrav - for det til Pagen - det byr ad
Medvede til - og da det ingen var - i
forpaget til Kibel, var det i det spænde!
Fruen skad, at de måske for det kom
igen Tirsdag - men i en uflidshvill var
tilfældet at de dag sandguld det kom Indtag -
i enede Berømmelse) Det er glad og.
Kubommen til hammen, gik jeg skrav af til
Pagen Braun, hvor det til fulde med Pagen
til Pagen. Johann var ind - og fik hende med
ind et Par kvinder, Pagen var det - men
ind og guld - en sig! Pagen kan

BB0504

naere is belærende - ikke mindst fordi man
betænker hver Solen vil gøre Tidstidene efter
Regnen; — da vi kom ind på Rønnenbygaard,
var der Fløj alle Vegne — det is is høst
tid i al Grønt — og jeg syntes med
is, at Rønnenbygaard var svært pænt.
— Liden en lille stensig middag med
i det Rødt i Søjentrust — man snakkede
Sten om det frestænde — ret storartet
Malt. — På gleden jeg akter ind i den
friske Regn; gik til "Påle Løve" (Jæsen) og
Kølle Fougere — der på pænt jordens Pasage
forbi Pænt Løve og Kvindenibet — der lagde
fyndede mig at se på — og pænt det
lille morsomme — hyggelige Træstæde —
til Pan, har haem jeg efter Afhale Stens
lagene. Pan sad: — Varme og Hygge
og snakke mig. Vi snakkede og røg
gød; senere spad is et magtigt Afhens-
måltil — Pænt Gæstgæst — jeg på
deruden en varme kaldt Bødt og Sne
— Pan og jeg er kommen ind på at

11

valde med hvad sammen! I næste det
store Mæltid faldt vi alle i Svæk til
en Cigar - men blev dog meget hurtigt
sprunget og bestubede at gå i Seng; Pan gik
ind i Sovkammeret - og da hten blev mig
naget lange borte - hten vedde ikke Seng til
mig, for Sagnerne bang endnu med Kakkelaen
- vi anede jeg brød og jte derind -
ganske rigtig: Pan, der ved min Tilstand,
kandee ved til sig selv på Jernstellet
og skulde nu til at ordne sin gode Trosseng
til mig - og sin begræber led, hvorfra det
hele var - : Pan, der er uhyre oplyst
af at skulle have Marnine - og ikke
mindst, fordi Marnine er søbede i Skud -
Pan vilde naturligvis vide hvorledes en
Sanne under sødanne Tomhed kunde
sove i Pans Seng - jeg kom til at le
søn heftigt, at Pan - skopt jst flov - dit
sindet måtte le med. Se det var jo en
en Art Proprietat! - Resultatet var
ellers, at en sådan Sane - sau

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

som fortræffeligt i den gode Sprog.
 Næst Jægeren - Spidsen hængte - spændt
 med Lul i Stuen og ved Hængsler i Bagrum.
 Pan kængede Kaffen - som in de pælske
 fe Sogten - med Partier og kængs kængfer.
 Vi snakkede eller træk om Pøkelin
 - med hvem vi ikke kan fatte -
 - at Fuld sig gide Befalle
 - om han vi kængde os dælle
 - La omegst som en Katte - osv

Høi jeg sig at - for Sprog og til Hædderen
 kængde jeg halve i Skabt og til
 Adkomsten - meget oplyst af Tale og
 anden Tale.
 Vennde Skabret og sine Likhage.
 Alpet var i det med.
 Tag te den pludselige Bestindning at
 gæ til Magikeren.
 Sprogte det om jeg ind - det spidjete
 alle Ræmdereneri - Magikeren gik
 og se smukt ind - Sprog - smærkede -

den lille sled i sin Træge - kængende og
 pludseligt af Længde og Sprogpludsel
 - og Pludsel med dækkende og
 Sprogpludsel.
 Vi havde det så kængt - vi røg - og
 trak små røde Sprogte; Magikeren kængte!
 de var begge så kængte - var alle at kæng
 fast Magikeren thue - den Sogtende og
 sejt.
 Så gik jeg at lille bitte til hvor - de havde
 kængt - skulde have kængt te! - Jy kæng
 Pan der, og vi fulgte te at i kængerne
 kængte, hvor in sammenbatte os en for
 kængte bitte te en Carl kængte. Pan kængte
 Sprogte til det kængte, hvor in kængte.
 Sprogte kængte villet Sprogte - de
 kængte var kængte og kængte et kængte
 Sprogte. Hele den skone Sprogte var kængte
 - og indskel til bitte Sprogte
 i kængte - kængte kængte had små kængte
 med kængte af kængte - samt kængte.
 Sprogte til Sprogte var kængte af - kængte

BB0504

i Sprængen hang en ualdig - deklarativ
indsigt. Kædet - med første nummer,
af Programmet (hver Gang et Nummer var
endt, blev den første Kædet trækken ned - og
derunder sad vi det sidste osv.) I Dag; skien
sag Laugs Bøggene de gældende Gældende.
: Fru & Frk Plaut (Sang) Frk Bendix (Violin) Johanne J
(Sang) Frk Lina Levin (Sang) Fru F. Abraham (Violin)
Hr Freund Herk (Violoncel) Fru Gældende (Klaver)
Da alle var samlede, brødte en tung smule
Herre frem for Publikum - han var iført
Kjole og kvidt - havde stort brændt Kædet -
nerhår (å la anden Suedien) sorte Mauskæde
og Pipshag - Tincener, han fremtogte en
Lang vittig Monolog (af Fru Gældende) - der
gavde stor Lykke. (Herren var ualdig i
Sphaum.) Derpå fulgte hümrene Sag; Sag;
ad meget vellykke - men desværre var jeg
hemmelig adlyndt - af Skuffelse over Bøgden
Borleblænde. Efter hümrene Minken var
nenedes Te og Kaffe - med mange fint
beholdt Bøden - der i Hart skjed frem

III

alle Vegne — og med en uendelig masse
fint Jyskeagvark til. — Men hvar
hvor underligt, at have sådan Fæst, naar Fæstene
er borte, hvilken Ruin bliver dog ikke de
fleste Egteskaber til; da Troende Gange
hellere gaa sin Vej i Tide — end leve sit Liv
på Skamperne. Og Børnene — de alle unge
Spørgsmål, der altid er i Vejen, men Jungs,
mon dog ikke Børnene bliver sig bedst med,
at Forældrene lever deres Liv rigt og
heft! hvad kan det hjælpe, at hver
Kægt forblinder sig for deres Børnes
Skyld — naar de Børnene alles forblinder
sig for den uægte Kægts Skyld, — o.s. fr
i en Uendelighed. Nej, Ulykken er nok
den, at Reformen stadig lader
næppe på sig; er først Flertallet blev
mer det kunders Egteskabs store Mangler
— dels absolutte Ufuldkommenhed
— så findes også en Mads — en Udag for
Børnene, under de herskende Forhold
men Spørgsmålet om deres Helme naturligvis

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

parlamentsmedlemmet. — Jeg er nu gift
— og som alle tidligere erfarere vilde om
den Ting — og jeg siger Dig, at den sidste
Dag jeg oplever med Glæde — det er
denne, det jeg er stunden; den der af
kaldes er fri, som aldrig blev stunden.
Alle — min Hjerne formelig blør
efter at kunne give sig i kast med
den opgave at finde en Alene; væn
for at kunne tale om sagen i Almindel-
hed, skal man kende noget — kan
endelig noget — og — måske også
kan det meget. Den særlig Løst er
det for mig — jeg har ikke Dancen; og der
er det min bedste Glæde at træde ind
for en Tand, det inden fast Form har
tilmed Løst i Spørgsmalet. Inspirations-
Nærgaen blev mig aeglet, fange — eller
måske er min Tid ikke kommen — og ad-
skilte ender — heldigvis! for det er godt at
kunne se tilbage i hverken i min Tid, at
Tiden dog trænge til det — skindling.

Måske har alle disse i en Tidelse
for Dig, det mig derfor hellere se at få en
Kaldning til "Republiket". Jeg skal
nok træde med Kvinden. Måske alle ender
nu i fuld Gang — Lynde om de skabte
Borde — svarende af fuld Mælt — men og
mer afende — så skulle jeg skulle og vide
mæske burt. Det var på høje Tid, det jeg ikke
besegge Tulle — der er officiel Mandag 10:30
— og den var over 20. Da jeg var på et nyt
Togspænde vil det højst være af den Tid på
10. Kjøret — der er båret i København —
i Pølse, smad og skalle — så træbde jeg
pludselig på, at jeg ikke havde min Tøfler
med mig! Men hvor fik jeg de på, i en Vogn og
javel den "Løst og Rødt" "Klinik", "Allegade".
Derud forle jeg de — og had blev sig mig
hvor Tøfler skulle lå (det er nemlig også der).
Det lå på Løst og Rødt, og snart efter slap
jeg ind til Tulle, den lå nok på jorden, en
stor Sten, som blev tilfældig, var alle.
Tiden kom og og gik med, men jeg var

BB0504

og det var virkelig en ganske ualmindelig
køn og appetitlig lille Pige (for Resten uheldig Star)
og så havde hun det sprøde og kødfulde Haar,
jeg endnu har set få nogen sukket.
Tilke havde sin Forrygsel af at prisere
hende med en lillebitte Børstke. Wilhelm
kom, men jeg var der; han var helt rørende
glad ved den lille Pige og gik længe med hende
på Armen. —

Jeg lag derfor ud på Danceringen, hvor hun
havde bedt mig komme og spise en god Aften-
mad. I den fattede hun mig ud til Fængsel.
Der var så mange Folk med - og flere bemærkede
så jeg turde ikke gå den lange Vej herud, men
tog en Draske. — 7 Går anden så Alfred
— det var meget jentligt — han var fuld af Suk og
Oplevelser fra Rejsen; havde også nogle dejlige
Bøger med sig; det er dog! at han
skam bemene igen — det giver en anden
Lede. Han var overdagene, ind til man
går alene.

Min Nis for denne Gang — jeg skal nok være
god til at skrive, når du er borte.
Hugen har det mest godt — hun forbaerer sig for
høvedende stille — hvis jeg ikke herkendt vadede mig ud
i Liv og Røgt, så skulde jeg tro at der ingen var —
hvis det var 7-9 Alm. lang — hal Fingre Tær, nogle — Hæ! Om